

hans Ordre, hvad jeg forøvrigt finder ganske rigtig; men Følgen af denne Betingelse er, at Standsættelsen ikke kan gjøres for den Hjælp, vi have faaet, men der maa skydes Betydeligt til Hjælpen tilstødes efter hvad det vilde koste at føre op igen i den Tilstand, det var før Stormfloden medens den nu Udbedring vil koste næsten det Dobbelte. Først skillet er Allinge, en lille By paa 800 Indvaanere. Paa det Sted var der stor Trang til en god Havn; der kommer mange Skibe om forbi Hamneren, og flere af dem ere stundom i Nød og ville ty derind. For en Del Aar siden anskrengte man sig derfor for at faae en Havn, der kunde tage imod Skibene, og derved har Byen paadraget sig en Gjæld af, saa vidt jeg veed, 47,000 Rbd., saa at den nu ikke kan faae noget nyt Laan. Den har faaet 25,000 Rbd. i Erstatning fra Centralkomiteen, men de ere ikke tilstrækkelige til mere end til at opføre den yderste Mole; den indre Havn og Indseilingen kan man slet ikke gjøre Noget ved. I denne Nød vidste man ikke bedre, end at sende en Deputation til Regeringen med Bøn om Hjælp af Statskassen. Den henvendte sig til den høitærede Indenrigsminister og til en Del af Finantsudvalgets Medlemmer, hvorefter den reiste hjem med det bedste Haab om at faae Hjælp enten gjennem et indtil videre rentefrit Laan eller paa anden Maade. Indenrigsministeren havde lovet at ville forelægge Forslag til Finantsloven herom, men der findes Sittet desangaaende. Jeg kan godt forstaa, at Eiden maatte ikke har tilladt at overveie Sagen, da Deputationen kom saa sildig herover, men jeg vil udtale det Ønske, at den høitærede Minister vil bevare den Velvilje for Sagen, som han har yttret for Deputationen, saaledes at Byen tør mere Haab om at faae Hjælp af Statskassen, eller i alt Fald at faae det overveiet i Rigsdagen, om der er Grund til at yde den Hjælp, hvad jeg mener det er, og som jeg tillader mig at anbefale. Byen vil at faae

Formanden: Naar den ærede Indenrigsminister ikke er til Stede her i Thinget ved denne Forhandling, bør jeg gjøre opmærksom paa, at Grunden dertil er den, at Ministeren ikke kan forslaae Forhandlingen i det andet Thing.

Forsiden: Med Hensyn til Begyndelsen af det ærede Medlems Foredrag tillader jeg mig for mit Vedkommende at nedlægge Protest imod, at den Tid, til hvilken Finantsloven indbringes her, ikke have nogen Indflydelse paa Medlemmernes Afgang til at stille Endningsforslag til den. Jeg mener, at Ansvaret for den Tid, til hvilken Loven kommer herind, ligger paa ganske andre Steder. I Dørlig skal jeg med Hensyn til det Emne, der blev bragt paa Bane af den ærede Landsstingsmand nemlig om Ulyshet med Forsørgelseskasjer, erklære mig enig med ham, og jeg skal det An-

ledning bemærke, at der var en Anordning, nemlig af 15de Mai 1810 for Danmark og Norge, der i sin første Paragraf indeholdt, at alle Forsørgelses- og Understøttelseselskaber af hvad Navn nævnes kan, som ere eller werde oprettede, skulle være underkastede Ulyshet af en af Kongen dertil bestiftet Komite. Nu hævde det sig, som det saa ofte sker, at Medlemmer af denne Komite døde, og i den Anledning fandtes det hensigtsmæssigt ved en Bekjendtgjørelse fra Justitsministeriet af 31te December 1861 at ophæve denne Forordning af 15de Mai 1810. (Finantsministeren er: Det var ikke Døden alene, der gjorde det.) Naar den ærede Minister siger, at det ikke var Døden alene, der gjorde det, maa jeg dog bemærke, at i Motiverne bleve de Mænd, af hvilke Komiteen bestod, nævnte, ligesom ogsaa de, der vare afgaaede ved Døden, og det gav Anledning til at tage under Overveielse, hvorvidt man skulde sætte nye Medlemmer ind i Komiteen, eller hvorvidt man skulde høre Anordningen. Justitsministeriet kom til den Anskuelse, at det var bedst at høre den, og derfor blev denne Forordning hævet ved Bekjendtgjørelsen, hvilket i og for sig syntes noget stridende mod den sædvanlige Fremgangsmaade efter Grundloven med Hensyn til Forandringer i eller Ophævelse af bestaaende Anordninger. Senere kom der en Resolution af 23de Januar 1862, hvorved det blev paalagt Direktionen for Livrenter og Forsørgelsesanstalten i 1842 samt Livsforsikringselskabet i Kjøbenhavn paa Begjæring af offentlige Autoriteter eller Private i hele Monarkiet at afgive Betænkning over Planer for Forsørgelses- og Understøttelseselskaber. Forholdet er nu saaledes, at alle saadanne Forsørgelseskasjer kunne indsende deres Planer dertil og forlange dem undersøgte, men det er ikke befale, at saadanne Planer skulle undersøges, og efterhaanden som der opstaar en stor Mængde Understøttelses- og Forsørgelseskasjer, og efterhaanden som der, jeg tør næsten sige, drives en Slags Industri med at tilveiebringe saadanne Understøttelses- og Forsørgelseskasjer, i hvilke en stor Mængde Mennekers og ofte Smaafolks Sparefflinger ere samlede, forekommer det mig, at det var meget ønskelig, om den gode gamle Lov blev gjenoplivet paa den eller anden Maade, saaledes at det ikke blot som nu var en Ret for saadanne Kasjer at forlange deres Planer undersøgte, men saaledes at det blev en Pligt for dem, forinden de traadte i Virksomhed, at lade deres Planer undersøge.

Finantsministeren: Jeg skal til Overflod naturligt henlede mig Kollegas Indenrigsministerens særlige Opmærksomhed paa de Betænkninger, der fremkom fra det ærede Medlem for Bornholm. Det er, som det vil være det ærede Thing bekendt, Digeloven, hvis Behandling vistnok ikke kan opsettes, som har gjort det unna-